

a fiúk folyton

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 17. szám, 2020. április 24.

én értelek, látod, értelek. tehát azt mondod, hogy „te igenis mindig általánosítasz. micsoda arrogáns módja ez a megszólalásnak”, meg azt, „hogya a férfit és a nőt is megveti a nyelv, amit használsz, megveti mindkettőt, de mert férfi vagy, férfihangon mondod azt, amit mondasz, ezért aztán a nőt sérti, a nőt sérti igazán. hát nem érted, engem sértesz meg mindig, igenis engem”. nem kérdezek vissza, mert akkor még nagyobb lesz a baj, a visszakérdezés az előző mondat ismétléséhez vezet törvényszerűen, azzal a különbséggel, hogy lehetőséget teremt arra, hogy megismételt mondatod másfajta hangvétellel teljen meg. például, hogy sírós legyen kissé, elindított és aztán a férfi mellkasára már csak ráhanyatló ökölcsapás kísérje. egy énekesmadárka elesettségére emlékeztet ez az egyébként is törékeny, piciny test, az arc meg közben dacos, a szemek könnyben, a szájszegletig jól kirajzolódó patakok, nem, inkább patakmeder, kis feketével kontúrozva, pedig nem sminkeltél aznap, nem használtál szemfestéket, szempillaspirált, ezt a feketét a harag vagy a sértettség a bőröd pórusaiból préselte elő, látszania is kell a bánatnak, nem csak hangot adni neki szavakkal. én értem, megértelek - de ezt sem mondanám. mert annak a következménye meg a visszakérdezés lesz, a dühöd csak növekszik tovább, egyre hangosabban pörög, mint a wartburg motorja, ha a gázbowden fennakad.